

Постанем ли валом сињег ти мора...

Колико год да гледам у море, не могу да га се нагледам. Море је за мене велики дио мог дјетињства, и када гледам у њега, осјећам се умирено. Као да таласи пролазе кроз мене и чисте све негативне мисли.

Ја живим на приморју и многи људи ми говоре: „Море ће да ти досади када порастеш.“ Ја уопште не видим како је то могуће. Оно је за мене врло посебно. Када гледам у њега, ја сам у свом свијету, свијету без лоших емоција. Сваки талас ту има своју причу и свака је различита. Сваки шум воде даје срећу и наду. Волим да идем на плажу и сунчам се док слушам срећну дјецу с њиховим родитељима. Смију се, друже и надам се да ће им та сјећања остати урезана у срце до краја живота, као што су и мени. Могла бих да будем на плажи по цијели дан и да ми не досади. Некад пожелим да могу да дишем под водом, да проведем бар један дан међу морским животињама, да пливам са рибама и играм се са крабама. То је само једна дјечији сан. Мислим да имам пуно среће што сам рођена на приморју. Некако странцима не можеш објаснити ту љепоту. Нема ништа љепше од тога када људи који живе поред мора оду негдје даље и у повратку једва чекају да виде море. Једноставно се осјећаш као код куће, као да си током цијелог пута чекао на тај тренутак. Када се загледаш у море, срце ти се отвори и имаш осјећај као да гледаш у дубоке, плаве очи. Имаш осјећај да ти се неко обраћа и говори: „Све ће бити океј. Смири се. Испразни ум и напуни га позитивним стварима.“

Не разумијем како неки људи не воле море, али мишљења се разликују. По мом мишљењу, оно се не може описати ријечима, али покушала сам.

Јована Кривокапић VIII- v
ОШ „Илија Кишић“
Ментор: Зорица Марковић